

egyes kutatóra a történeti korszakváltások kétszeresen nehéz súlyát rója és a szellemiség kultuszára kötelezi olyankor, mikor minden korszerű tendencia a szellemiség megtagadása felé akarja sodorni. A modern kutatónak mégis végig kell járnia az összes tudományos iskolák módszertani útvesztőjét, el kell tanulnia mindazt, ami belőlük a szellemiség természetének megfelelő, át kell hidalnia az egyes felfogások ellentmondásait és ellentmondás nélküli világképet kell formálnia mindabból, ami önmaga és embertársai élményvilágának mélyén ellentmondó khaoszként kavargog. Hálátlan és nehéz feladat ez, korszerűtlen és társtalán, de szolgáljon vigasztalásul az, hogy a hála és a korszerűség a szellem embereinek sohasem volt kenyere.

Ó R S É G.

*Az éjszakának peremén könyöklök.
Köröttem a bőséges nyár mozog.
Leselkedik s testemre tör az ördög.
Hát hallgatok.*

*(S mint oszlopos verandán,
hol csillagot is lélegezhetek,
a végtelent szippantanám fel, aztán
az álom lepne meg.)*

Miért

*örizzük itt az élet csonkjait mi?
Időnk és sorsunk jobb kegyeiért?
Még egyszor, még szeretnénk megcsalatni,
az ifjúságért élni még utólszor,
bár lélek és test tükre tompa, vak. —
Mint puszta síkon lassan elfutó por,
ó, bizonyosság, engem el ne hagyj!*

*Tudómet edzed! Támogasd gerincem!
Idegeimnek légy te jó zuhany!
Szegezd reám: igen, vagy nem, ha nincsen.
Torkolj le vagy acélozzad szavam.*

*Mit végzetem kegyellenül reám mért,
az életet nemesítsed te meg.
Adj férfiás erőt az ifjúságért,
mámor helyébe jó bilincsedet.*